

Jeg omtaler derefter kun det sidste Forslag, det, som er opført under Nr. 6, og ved hvilket den ærede Landbrugsminister foreslaar en Sum af 3,000 Kr. stillet til sin Raadighed for deraf at kunne yde Understøttelser til de ved Stormen den 25.—26. December 1902 skadelidte Landarbejdere, der have erholdt Statslaan til Erhvervelse af Jordlodder. Ærede Medlemmer ville af den Skrivelse, hvormed Forslaget fremsendes, og i hvilken det begrundes, se, at det ikke er et Udtryk for en Erkendelse fra Statens Side af, at det skulde være Statens Pligt at træde til overalt, hvor der er lidt Skade ved den Storm, der gik over Landet i Juledagene 1902. Det er en ganske simpel og praktisk Overvejelse, der har ført til, at Staten her har ment, at det var klogt at træde til. Staten har selv forholdsvis store finansielle Interesser i de Huse, som ere opførte i Henhold til Loven af 1899, og naar nu Stillingen er den, at de paagældende Mænd, som jo i det hele taget ere os saare sympatetiske, have lidt, betydelige Tab ved Stormen, og saadanne Tab, som ville forhindre dem i at fuldføre de Foretagender, det har været Meningen at fremme, vil for det første Lovens Formaal lide Skibbrud, men dernæst vil selve Statskassen kunne blive udsat for Tab. Under disse Forhold har Finansudvalget med Glæde tiltraadt det Forslag, den højtærede Landbrugsminister har tilsendt det. Dette foranlediger mig imidlertid til at gøre nogle ganske korte Bemærkninger angaaende Finansudvalgets Stilling til Stormskaden. Ærede Medlemmer ville erindre, at der ved 1ste Behandling af Tillægsbevillingslovforslaget blev ført en noget spredt Forhandling angaaende Stormskaden. Det gik sikkert flere ærede Medlemmer af dette Ting, som det gik mig, nemlig saaledes, at vi beklagede, at dette Spørgsmaal var blevet rejst. Vi beklagede det, fordi der ved en saadan Forhandling maatte vækkes Forventninger, som det sikkert maatte vise sig saare vanskeligt at imødekomme, og fordi man fremdeles derved kom til at svække det private Initiativ, som paa dette Omraade maatte være den bedste Hjælper, Venners og Naboers Understøttelse. Nu fik vi imidlertid Forhandlingen, og den høje Regering stillede i Udsigt at ville sætte en

Undersøgelse i Gang angaaende Stormskadens Omfang. Resultaterne af denne Undersøgelse ville, tænker jeg, komme til at foreligge for Offentligheden, og det vil da blive Regeringens Sag, om den finder sig foranlediget til at stille Forslag i saa Henseende. Jeg skal imidlertid bemærke, at det har været den almindelige Erkendelse inden for Finansudvalget, at der vanskeligt kunde være Tale om nogen almindelig Landslov paa dette Omraade, at det overhovedet vilde vise sig at være en Sag, som det, efter den Karakter, Skaden har haft, ikke væsenligt ville være en Statssag at raade Bod paa. Det synes, efter hvad der er Finansudvalget bekendt, at selve den Sum, som Skaden andrager, taget over hele Landet, er meget betydelig, men at den er fordelt paa en Mængde Smaaposter af en Art, som ikke egner sig til at inddrages under en Understøttelsespligt fra Statens Side. Det er i hvert Tilfælde fuldstændig forhastet allerede nu at ville fremkalde en Diskussion om denne Sag. Der foreligger ikke for Offentligheden eller for os her som Grundlag for en saadan Beslutning nogen som helst Oplysning af virkelig Værdi. Under disse Omstændigheder tillader jeg mig at henstille til det høje Ting, at vi ikke yderligere forøge den Fortræd, som Diskussionen ved første Behandling fremkaldte.

Med disse Bemærkninger tillader jeg mig at anbefale de stillede Ændringsforslag til det høje Tings Vedtagelse.

Christian Rasmussen: Jeg skal blot tillade mig at sige et Par Ord i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser vedrørende det af mig ved denne Lovs første Behandling rejste Spørgsmaal om Stormskaden, og jeg skal da begynde med at takke det ærede Udvalg og den højtærede Minister, fordi man er gaaet ind paa at støtte de Mænd, som have faaet Statslaan til Opførelse af Huse, og som under Stormen den 25. og 26. December 1902 fik deres Huse delvis ødelagte. Jeg er glad ved, at man er kommen til det Resultat, at man har Forpligtelse til at støtte disse Mennesker. Samtidig med at de økonomisk vilde blive aldeles ødelagte, vilde jo Staten være kommen til at lide et Tab, om man ikke var gaaet ind paa